

Η ΔΙΑΠΛΑΣΙΣ ΤΩΝ ΠΑΙΔΩΝ

ΒΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΟΝ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΝ ΔΙΑ ΠΑΙΔΙΑ ΗΦΗΒΟΥΣ ΚΑΙ ΝΕΑΝΙΔΑΣ

Ἐγκριμένον ὑπὸ τοῦ Ὑπουργείου τῆς Παιδείας ὡς ἐλεύθερον ἀνάγνωσμα δι' ὅλα ἐν γένει τὰ Σχολεῖα (1932)
Τιμηθὲν διὰ τοῦ Ἀργυροῦ Μεταλλίου τῆς Ἀκαδημίας Ἀθηνῶν (1935).

ΣΥΝΔΡΟΜΗ ΠΡΟΠΑΡΩΤΕΑ

ΕΣΩΤΕΡΙΚΟΥ : Ἐτησίᾳ δραχμῆς 100. Ἐξαμηνια δραχ. 55. Τρίμηνη δραχ. 30.

ΕΞΩΤΕΡΙΚΟΥ : Αἰγύπτου γράσια διατμ. 50, Ἀμερικῆς δολλάρια 3.— Ἀγγλίας καὶ ἄλλων ἐν γένει τῶν ἄλλων Κρατῶν σελήνια 10.
Ἐξῆρμαι καὶ Τρίμηνοι ἀναλόγως

ΕΚΔΙΔΕΤΑΙ ΚΑΤΑ ΣΑΒΒΑΤΟΝ

ΙΑΡΥΘΜ ΤΩ 1879

ΙΑΡΥΤΗΣ - ΕΚΔΟΤΗΣ - ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ

ΝΙΚΣΛΑΟΣ Π. ΠΑΠΑΔΟΠΟΥΛΟΣ

Ο ΤΟΜΟΣ ΤΗΣ ΔΙΑΠΛΑΣΕΩΣ

Ἀρχίζει τὴν 1ην Δεκεμβρίου, ἀλλ' εἰ συνδρομαὶ ἀρχίσουν τὴν 1ην οἰουδιότητος μηνός.

ΓΡΑΦΕΙΟΝ ΕΝ ΑΘΗΝΑΙΣ

Ὁδὸς Ἐρμιόιδου ἀριθ. 43, παρὰ τὸ Βαρβάκειον

Περίοδος Β'—Τόμος 44ος

Ἀθήναι, 25 Σεπτεμβρίου 1937

Ἔτος 58ον.—Ἀριθ. 43

ΟΙ ΤΡΕΙΣ ΜΙΚΡΟΙ ΣΩΜΑΤΟΦΥΛΑΚΕΣ

ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ ΥΠΟ ΗΜΙΛΙΟΥ ΝΤΕΒΩ

—Συνέχεια ἀπὸ τὸ προηγ. καὶ τέλος—

—Ἦρθε ὁ Μάριός μας; Εἰν' ἐδῶ;..
Χαίρωμαι πολὺ. Ἀλλὰ πῶς ἦρθε; Μὲ τίνος ἄδεια; μὲ τίνος ἐξόδα; Εἶμαι περίεργος νὰ μάθω.

Ἄν δὲν ἔμελε τῇ μητέρα τὸ πῶς ἦρθε ὁ γιός της, ἔμελε, βλέπετε, τὸν πατέρα. Κι' ἐνῶ ὁ Μάριος, μὲ τὰ πρῶτα του λόγια, ἔκαμε νὰ τρέξῃ, νὰ πῆσῃ στὴν ἀγκαλιά του, ἄμ' ἄκουσε καὶ τὰ τελευταῖα, στάθηκε καὶ φιβόρισε συγχυσμένος:

—Θὰ σὰς πῶ... τῶρ' ἀμέσως θὰ σὰς ἐξηγήσω...

Ἐγὼ, πατέρα...

Ἀπὸ τῆ συγκίνησή του, τὴν ταραχὴν του, ἐκόπηκε. Κι' ὁ κ. Καπάνης, ἀσθηρότερα τοῦ εἶπε:

—Μὴν τὸ ἔσκασες ἀπὸ τὸ Λουκίαι; Καθόλου ἀπίθανο νὰ ἔκαμες κι' αὐτὸ τὸ ἀνδραγάθημα. Πού βρήκες ἕμως χρήματα γιὰ τὸ ταξίδι; Δὲν πιστεύω νὰ βρήκες ἐκεῖνα ποῦ σοῦ ἔκλεψαν μόλις ἑφτάσες στὸ Παρίσι...

—Ὅχι, πατέρα μου, μπόρεσε νὰρθρῶσῃ ὁ Μάριος. Σὰς βεβαίω πῶς ἀπατάσθε. Δὲν τὸ ἔσκασα...

—Καλὰ, ἀποκρίθηκε μαλακώτερα ὁ κ. Καπάνης. Μπορεῖ νὰ σοῦ ἔδωσαν τὴν ἄδεια νὰ ταξιδέψης; Ἀλλὰ περιμένω νὰ μοῦ πῆς ποῦ βρήκες τὰ μέσα.

—Θὰ σὰς τὸ πῶμε μετς, κύριε Καπάνη! ἀκούσθηκε μιὰ παιδικὴ φωνή.

Ἦταν ὁ Μοντανῆς, ποῦ καθὼς ἄκουσε ἀπέξω τὴν ὁμιλία τοῦ φίλου του μὲ τὸν πατέρα του, μπήκε θαρρετὰ στὸν κήπο ἔχοντας δεξιά του τὸν Σαιζάνη κι' ἀριστερά του τὸ Δουμποδάνο, γιὰ νὰ δώσουν αὐτοὶ τίς ἐξηγήσεις ποῦ ζητοῦσε ὁ κ. Καπάνης.

—Σεῖς; ἔκαμεν αὐτὸς γυρίζοντας ξαφνιασμένος. Καὶ ποιοὶ εἰσθε σεῖς, παρακαλῶ;

Οἱ τρεῖς φίλοι ἔβγαλαν τάκαπέλλα τοὺς μὲ σεβασμὸ καὶ προχώρησαν, ξεσκεπάζοντας τὴ μικρὴ Λουκία ποῦ τοὺς ἀκολουθοῦσε.

—Μιὰ! κι' ἡ Λουκία; ἔκαμε ὁ κ. Καπάνης ἄμα εἶδε καὶ τὴν ἀνεψιά του. Ἐοῦ τί γυρεύεις μαζί τους; Ποιοὶ εἶναι αὐτοὶ;

Ἐκεῖνος ἔλαβε πάλι τὸ λόγο:

—Κύριε Καπάνη, εἶπε, μὰς συγχωρεῖτε πρῶτα-πρῶτα ποῦ σταθήκαμε ἐδῶ ἀπέξω κι' ἀκούγαμε τὴν ὁμιλία σας μὲ τὸ Μάριο. Ἀλλὰ δὲν τὸ ἔκαμα ἀπὸ περιέργεια, εὔτε ἀπὸ ἀδιακρισία. Χωρὶς νὰ θέλωμε ἀκού-

σαμε, κι' ἀφοῦ ἀκούσαμε, θεωρήσαμε χρέος μας νὰ υπερασπισθοῦμε τὸ φίλο μας, ποῦ τόσο ἄδικα τὸν ὀπποτευθήκατε...

—Μὰ ποιοὶ εἰσθε σεῖς; ξαναρώτησε ὁ κ. Καπάνης. Δὲν μπορῶ νὰ μάθω ἐπιτέλους;

Ἐκεῖνος δὲν μπόρεσε νὰ βαστάξῃ.

—Πατέρα, φώναξε, αὐτὸς ποῦ σὰς μιλεῖ, εἶναι ὁ Γεώργιος Μοντανῆς.

—Ἄ! ἔκαμαν μαζί ὁ κύριος καὶ ἡ κυρία Καπάνη εἶναι ὁ Γεώργιος Μοντανῆς;..

—Μάλιστα, εἶπε ὁ Μάριος, αὐτὸς εἶναι!..

Καὶ πρόσθεσε σιγὰ:

—Σεῖς ξέρετε τί τοῦ χρωστῶ...

Ἐπειτα δυνατὰ:

—Κι' οἱ ἄλλοι δυὸ ποῦ τὸν συνοδεύουν, εἶναι ὁ Πάβλος Σαιζάνης κι' ὁ Λεωνίδας Δουμποδάνος. Νὰ τοὺς! ὁ Πάβλος... ὁ Λεωνίδας... Πολλὲς φορὲς σὰς ἔγραφα γιὰ τοὺς καλοὺς μου αὐτοὺς φίλους.

—Μὰ ναί! εἶπε ὁ κ.

ΠΑΙΔΙΑ ΑΠ' ΟΛΟ ΤΟΝ ΚΟΣΜΟ

Μικρὲς Γιαπωνέζες
Ἀνεκoinώθη ἀπὸ τὸν Μπετόβεν

Καπάνης, που είχε αλλάξει πιά υ-
φορ. Τους ξέρουμε πολύ καλά και
τους τρεις, απ' εσα μάς έγγραφες γι'
αυτούς Χαίρω πολύ, κύριοι, που σας
γνωρίζω κι' από κοντά!

Κι' εσφίξε με θέρημη και με συγ-
κίνηση τα χέρια των τριών φίλων,
πρώτα του Μοντανί κι' έπειτα του
Σαιζάνη και του Δουμποδάνου. Το
ίδιο έκαμε κι' η κυρία Καπάνη. Αύ-
τη μάλιστα έδωσε κι' από ένα μη-
τρικό φιλά στους αγαπημένους φίλους
του γιού της.

— Έγώ ήξερα ποιοι είναι, είπε
τότε η μικρή Λουκία, που είχε πα-
ρακολουθήσει τη συγκινητική αυτή
σκηνή. Αλλά δεν σας είπα τίποτα,
θείε, για να σας κάμω μία έκπληξη.

— Κατεργάρα! της είπε ο κ. Κα-
πάνης, τοιμπώνοντας το ροδοκόκκινο
μαγουλάκι της.

ΕΠΙΑΟΓΟΣ

Έκάθησαν όλοι στέν κήπο και
διηγήθηκαν στους γονείς του Μαρίου
και στη Λουκία τις περιπέτειες του
ταξιδιού τους και τα μικρά τους αν-
δραγαθήματα. Περιττό να πούμε πόσο
εθαύμασαν, διασκέδασαν και συγκι-
νήθηκαν οι άκροατές του.

Όταν εβράδυασε, μπήκαν στο
σπίτι, όπου η κυρία Καπάνη είχε
προγγηθεί, να φροντίσει για το δεί-
πνο. Κι' ύστερ' από λίγη ώρα, εκά-
θησαν στο τραπέζι κι' έδειπνησαν με
μεγάλη όρεξη κι' εύθυμία.

Τι εύτυχημένοι που ήταν όλοι.
Και πώς γιατρεύθηκε, από την πρώ-
τη στιγμή, η μελαγχολία της μητέ-
ρας, που κινδύνευε να καταντήσει
λυπομανής! Αλλά όλα τα φαντάζεσθε.

Αλλά η εύτυχία τους μεγάλωσε
τήν επομένη, όταν έφτασαν στην
«πόρτα» του Μαρίου οι γονείς του
Σαιζάνη και του Δουμποδάνου, κα-
θώς και ο θεός του Μοντανί με το
Ματθαίο. Αυτή κι' αν ήταν εκπλη-
ξη! Και την είχε προετοιμάσει, χω-
ρίς να πη τίποτα σε κανένα, ο Γεώρ-
γος, συνεννοημένος με τον πιστό γέρο
δηρέτη. Αυτός έγγραφε στο θεό του
να γράψει στους γονείς των δυο άλλων,
και να μαζευθούν όλοι στην Τάρδη.

Έμειναν εκεί δυο ημέρες. Αν και
μικρός, ο «πύργος» τους φιλοξένησε
καλά. Έπειτα πήραν τα παιδιά τους
και γύρισαν στα σπίτια τους, κι' όχι
βέβαια πάλι με τα πόδια και με πε-
ριπέτειες, αλλά με το αιδηρόδρομο,
άνετα και γρήγορα.

Ο Μάριος έμεινε με τους γονείς
του το υπόλοιπο των διακοπών. Και
το Σεπτέμβρη τους αποχαιρέτησε
πάλι κι' έφυγε για το Παρίσι. Στο
Λύκειο ξαναβρήκε τους φίλους του,

κι' ο κ. Τελόριμος του ανήγγειλε με
χαρά πως του είχ' εξασφαλίσει την
υποτροφία, γιατί ένας από τους υπο-
τρόφους είχε αποχωρήσει και στην
άδεια του θέση μπήκε ο μικρός Κα-
πάνης.

Έτσι η σχολική ζωή ξανάρχισε.
Οι τρεις μικροί Σωματοφύλακες κι'
ο Άρτανιάν ήταν πιά άχώριστοι. Αλ-
λά και με τους Βραζιλιανούς επίσης
αγαπημένοι. Ούτε καυγάδες πιά ούτε
τιμωρίες. Ήσυχία, μελέτη, επιμέλεια
και αγάπη.

Οι μεγάλες φίλιες που θεμελιώ-
νουνται στο σχολείο, διατηρούνται
για πάντα. Έτσι κι' ο Άθως, ο Πόρ-
θος, ο Άραμ κι' ο Άρτανιάν έμει-
ναν φίλοι πιστοί κι' αγαπημένοι σ'
όλη τους τη ζωή.

Μετάφρ. π. 1. φ. και γρ. α.
ΤΕΛΟΣ ΤΩΝ ΤΡΙΩΝ Μ. ΣΩΜΑΤΟΦΥΛΑΚΩΝ

ΤΟ ΘΑΥΜΑ ΤΟΥ ΠΙΠΗ

— Συνέχεια από το προηγούμενο —

Ο Πίπης ρούφηξε όπως και οι
άλλοι το φρέσκο του αυγό μα δεν
μπόρεσε να κρατηθώ και να μη ζη-
τήσει και ψωμί με μέλι. Κι' επάνω
αυτού είχε βασίσει η θεία Λι το σχέ-
διό της.

— Έχει στην κουζίνα όσο θέλεις,
είπε.

Ο λιχουδής ο Πίπης έτρεξε στην
κουζίνα. Εκεί η μαγειρίσσα, δασκα-
λεμένη από πριν, βρήκε τρόπο για
να τον κρατήσει περισσότερο ώρα
κοντά της.

Σ' αυτό το διάστημα οι άλλοι έφυ-
γαν γρήγορα-γρήγορα. Και ο περι-
βολάρχης, συνεννοημένος και εκείνος,
πήρε το ποδήλατο του Πίπη και τώ-
κρηψε στο άχυρο.

Όταν ο Πίπης, χορτάτος πιά και
γλύφοντας τα χείλια του κατέβηκε
στην αυλή και είδε τί του είχαν σκα-
ρώσει, ξεθύμανε όπως είχε προβλέψει
η θεία Λι.

Το ξέσπασμά του ήταν φοβερό. Ο
μικρός έκλαψε, ούρλιαξε, κυλίστηκε
στο χώμα, μούραξε κλωτσιές δεξιά
και αριστερά σ' όσους τολμούσαν να
τον πλησιάσουν, κι' έκανε όχι πιά
σάν παιδί, αλλά σαν ένα θηρίακι.

Η γιαγιά, μήν μπαρώντας να υπο-
φέρει αυτό το θέαμα, βούλωσε τ' αυ-
τιά της κι' έτρεξε να κρυφτεί στο
σπίτι. Ο παππούς άγριεψε, πήρε το
μπαστούνι του και φοβέρισε με την
χοντρή φωνή του.

Μάταια όλα. Ο Πίπης δεν ήσυχά-
σε παρά μονάχα όταν έφυγαν όλοι
και είδε πως έμεινε μοναχός του μέ-
σα στη μεγάλη αυλή και πως οι φω-
νές του δεν θα είχαν άλλους άκρα-

τές παρά τους αναισθητους τοίχους.

Τότε σηκώθηκε κι' άρχισε να τρι-
γυρίζη μες στον κήπο, αποφεύγον-
τας όλους τους δικούς του. Τι θλίβε-
ρό πρώινό που πέρασε. Άδικα προ-
σπάθησε η θεία Λι να τον πλησιάσει
και να τον πείσει με την λογική πως
αυτό που έγινε έπρεπε να γίνει. Ά-
δικα δοκίμασε να τον καλοπιάσει. Ο
Πίπης δεν άκουγε τίποτα.

— Είσαι πολύ κακό παιδί, του
είπε στο τέλος. Θα τ' πω στον Άγιο
Στυλιανό.

Κι' ύστερα απ' αυτή την υπέρτα-
τη άπειλή, έκανε μεταβολή και άφη-
σε τον μικρό αντίρτη στην τύχη του.

Ός το μεσημέρι δεν είχε φανεί
και επειδή δεν παρουσιάστηκε ούτε
δταν ήρθε η ώρα του φαγητού, έστει-
λαν και τον φώναξαν.

— Αυτός ο μικρός με βάζει σε με-
γάλες έννοιες, είπε αναστενάζοντας
η γιαγιά. Δεν κοιτάς πόσην ώρα βα-
σταίει το μπουρί του. Φοβάμαι μήπως
μηχανεύεται τίποτα κακό.

— Μπα, δεν βαρύνει, έκανε ο
παππούς. Έγώ σου λέω πως ούτε
κάν θα συλλογιέται τα πρώινά.

Ο Πίπης μπήκε μες στην τραπε-
ζαρία με όρος πολύ αξιοπρεπές και
κάθησε άμλητος στη θέση του. Έ-
κρινε πως έπρεπε να δείξει στην οί-
κογένειά του τη δικαία του αγανά-
κτηση και δεν καταδέχθηκε να ξεζα-
ρώσει τα φρύδια του και να ανοίξει
το στόμα του σε όλο το διάστημα του
φαγητού.

Και έντοτοις για να τον ξευμε-
νίσουν του είχαν ετοιμάσει κρέμα
καραμέλλα, το γλυκό που του άρεσε
περισσότερο απ' όλα. Μα ούτε αυτό
το δείγμα της αγάπης δεν τον συγκί-
νησε. Και τότε όλοι αποφάσισαν πιά
να τον περιφρονήσουν και να μην
ασχολούνται πιά με την άφενιά του.

Στα φρούτα ο ουρανός άρχισε κά-
πως να σκοτεινιάζει. Η γιαγιά φώ-
γαζε:

— Για όνομα του Θεού μη βρέξει
και χαλάσει την έκδρομή των καυ-
μένων των παιδιών.

— Τώρα, αυτά θα έχουν φθίσει
από ώρες, την καθισούχασε ο παπ-
πούς.

— Βέβαια, είναι μέσα σε σπιτι,
συμφώνησε η θεία Λι. Και αν άκομη
βρέξη δεν έχουν κανένα φέδρο. Άλ-
λωστε μου φαίνεται πως αυτό το σύν-
νεφο δεν είναι για βροχή. Θα έσπε-
ρώσει πάλι σε λίγο.

— Από το στόμα σου και στο
Θεού τ' αὐτί, έκανε η γιαγιά.

Και το γεύμα τελείωσε ήρεμα.
(Το τέλος στο ερχόμενο)

André Blyère ΓΕΩΡΓΙΑ ΤΑΡΣΟΥΛΗ

ΑΘΗΝΑ ΓΚΑΙ ΕΠΙΣΤΟΛΑΙ
ΚΑΙ ΟΙΝΟΣ ΕΥΦΡΑΙΝΕΙ

Άγαπητοί μου,

ΕΙΝΑΙ η εποχή που ο μου-
στος κουβαλιέται στην πόλη
κι' αποθηκεύεται στα υπό-
γεια των ταβερνών. Καθώς

περπατάς στο πεζοδρόμιο, συχνά ά-
ναγκάζεσαι να υπερπηδήσεις ένα χον-
τρό λαστιχένιο σωλήνα, που ξεκινά
από το πελώριο βαρέλι ενός φορη-
τού, σταματισμένο στην άκρη του
δρόμου, διασχίζει κατά πλάτος το
πεζοδρόμιο, περνά από την πόρτα έ-
νός υπογείου και καταλήγει σ' έν'
άλλο βαρέλι εκεί μέσα. Είναι ο μου-
στος που μεταγγίζεται και φυλάγε-
ται για να γίνει κρασί. Αλλά όχι ο
όλος. Ένα μέρος ο μπακάλης ή ο
ταβερνιάρης το μοιράζει στα σπίτια
της γειτονιάς. Κι' ένψ' ο άλλος, στα
βαρέλια των υπογείων βράζει μόνος
του, δηλαδή ζυμώνεται και γίνεται
κρασί, αυτός βράζει στη φωτιά—και

πώς εθωδιάζει όλο το σπίτι! —για να
γίνει πετιμέζι, μουσταλευριά, κυδωνό-
παστο, μουστοκαύλουρο, σουτζουκι,
κι' ο,τι άλλο κάνουν στα σπίτια με
το μούστο. Αυτά γίνονται άμείως.
Το κρασί θέλει καιρό για να γίνει. Με
το παλιό ήμερολόγιο, του Άγιου Δη-
μητρίου—26 του Οκτώβρη—ήταν
καμωμένο. Τώρα πρέπει να περάσουν
καμμιά δωδεκαριά ακόμα ήμέρες. Και
το καινούργιο κρασί δοκιμάζεται. Με-
γάλη γιορτή για τους... μπεκρήδες!

Αλλά και για τους περισσότερους
άνθρώπους, υποθέτω. Λίγοι είναι έ-
κείνοι που έχουν κάποια ήλιμια και
δεν γουστάρουν το κρασί. Μόνο τα
παιδιά προτιμούν το μούστο που βρά-
ζει στη φωτιά. Οι μεγάλοι τον θέ-
λουν βρασμένο στο βαρέλι. Κι' όταν
τον δοκιμάζουν, θυμούνται το ρητό
της Γραφής «και οίνος ευφραίνει καρ-
δία ανθρώπου», και τον Νώε που,
κατά τη Γραφή, είναι ο πρώτος άν-
θρωπος που από το γέννημα της
άμπέλου έκαμε κρασί.

Αν ο πρώτος δεν ήταν ο Νώε, ή-
ταν βέβαια κάποιος άλλος άνωνυμος
και ίσως κι' αρχαιότερος. Δεν έχρεια-
ζόταν δα μεγάλη... φιλοσοφία για
να έφευρεθώ το μεθυστικό ποτό. Έ-
ποθέτω πως οι πρωτόγονοι άνθρωποι
έσπιθαν, πατούσαν, όλους τους ζουμ-
περούς καρπούς, για να πίνουν τον όπο
τους, και να τον φυλάνε ακόμα, για
να έχουν κι' άφου οι καρποί έτελειω-
ναν. Και γρήγορα βέβαια θα παρατή-
ρησαν πως οι άλλοι άποί—άπο πορ-
τοκάλια, κεράσια, αχλάδια και καθε-
νης—με τον καιρό χαλοόσαν, ένψ' ο

όπος από σταφύλια, όσο περνούσε ο
καιρός, τόσο καλύτερος γινόταν. Από
τη στιγμή που έγινε η άπλη αυτή
παρατήρηση, ο οίνος είχ' έφευρεθώ
'Ο όπος από σταφύλια δεν πιόταν
πιά άμείως, αλλά φυλαγόταν φρόνι-
μα να πιωθώ μετά μήνες και μετά
χρόνια. Τίποτ' άλλο ίσως δεν υπάρ-
χει στον κόσμο που ο χρόνος, άντι
να το γερνά, να το καταστρέφει, άπε-
ναντίας το δυναμώνει και το καλύτε-
ρεύει. Βρέθηκαν κρασιά μπουτιλιαρι-
σμένα από πεντακόσια και περισσό-
τερα χρόνια, που ήταν θαυμάσια. Γε-
νικά, το παλιό κρασί είναι το περι-
ζήτητο. Όταν το μπουτιλιάρουν, για
να το φυλάξουν στην κάβα, γράφουν
πάνω σε κάθε μπουτίλια τη χρονο-
λογία. Κι' η αγαλλίαση, η ευφροσύ-
νη του ανθρώπου είναι μεγάλη όταν,
σ' ένα πλούσιο γεύμα, εμφανίζεται
από την κάβα του παλατιού, το με-

γαρού, το πύργου, μία μπουτίλια που
τη ζώνουν ακόμα οι άράχνες της
σκοτεινής αποθήκης—το άπτο δείγ-
μα του χρόνου που έχει περάσει—
και σ' ένα χαρτάκι, κολλημένο στο
στήθος της, διαβάεται κινρινισμένος
αριθμός: 1790, 1810, 1837...

Αλλ' ως γυρίσουμε στο Νώε. Η
Γραφή τον θέλει για τον αρχαιότε-
ρο... οινολόγο. Γιατί όσο πρώτο-
γονος κι' αν ήταν, αυτός, με την έ-
φευρέσή του, δημιούργησε και θεμε-
λίωσε την «οινοποιία», όπως ο Θα-
λής με το ήλεκτρο τον στατικό ήλεκ-
τρισμό κι' ο Βόλτας με το βάτραχο
τον δυναμικό. Κάθ' έφευρεση με τον
καιρό τελειοποιείται. Σήμερα έχουμε
τους χημικούς-οινολόγους. Τι διαφο-
ρά από το Νώε! Αυτοί είναι έκανοί
να κάνουν κρασί... και χωρίς στα-
φύλια!

Σας άσπάζομαι ΦΑΙΔΩΝ

Μετάφρ. ΡΙΤΑ ΑΠΟΤΑΚΗ ΠΑΠΑ

VINCENZO FRASCHETTI

ΘΑ ΣΟΥ ΠΩ ΤΗΝ ΑΛΗΘΕΙΑ, ΜΑΜΜΑ ΜΟΥ

Συχνά μέρωτάς, γλυκειά μου μανούλα,
Κι' απ' την εύτυχία τρέμει η καρδιά σου,
Που βρήκες και πήρες, κορούλα,
Τα τρυφερά τούτα μαγουλά σου;
Που βρήκες αυτά τα ματάκια
Που λάμπουν με τσίνορα άχτίνες,
Σε ποιών παιχναδιών τις βιτρίνες;

Περσίφρη ποδάρια, μαμμάκια γλυκειά μου,
Που κοιτάς, που φιλάς, που χαιδεύεις
Πάνω μου όλη ώρα σκυμμένη
Γονατισμένη πάντα κοντά μου.
Θά σου πώ ποτ' η βρήκα, μαμμά μου,
Την όμορφιά μου, που τόσο λατρεύεις.

Ένα κρασί μαγικό, μόνη εμπήκα
Σέναν κήπο που όλος εθώδα
Μένα άειφο γέλιο από γλύκα
Μένα άειφο γέλιο από ρόδα.
Ρόδα ντυμένα μάτλάγια και τούλια
Έγώ το καθένα διαμάντια φορούσε
Που έτρεμε ο ήλιος καθώς τα κοιτούσε.

—Τι θέλεις; μου λένε—Μιά χάρη—
—Και δυό, αν μπορούμε, μικρούλα!—
—Τα μαγουλάκια σας, ρόδα, ζητέω
Μιά μαμμά που προσμένει να πάω
Να γεμίσω εύτυχία την ψυχή της
Σάν ρόδο το θέλει σάν ήλιος
Να μοιάζει το πρώτο παιδί της.

—Τίποτ' άλλο; Απώ ήταν όλο;—
Και τότε μαμμά, όλα τα ρόδα
Τα πώ δροσερά τους φυλλάκια
Που είχαν της αύγουλας το χόμμα
Τάφησαν να μέσουν στο στρώμα
Μιάς ήρεμης κούνιας μικρούλας
Που άνάσαινε πλάτ στο κρεβάτι.
Της γλυκειάς που άγρυπνούσε μανούλας.

—Ω! ρόδα μου, ακόμα μία χάρη.
—Μά χίλιες, μικρούλα, μπορούμε!
—Έθελα... Μα πόσο πολύ θα κοστίζει...
Μιά χάρη ακόμα, μία χάρη
Ματάκια γλυκά ένα ζευγάρι,
Ματάκια όλο φως, να μιλούνε
Κι' όταν κλαίνε κι' όταν γελούνε.

(Η άναδηροσίση άπαγορεύεται)

—Αν θέλεις, μικρούλα, τέτοια ματάκια
Την άνήφορη έμεινη τράβηξε στράτα,
Περπάτα, περπάτα, περπάτα,
Θά φτάσεις σ' ένα κάμπο απ' άστρα,
Θά δης μία κορούλα, σάν τη χτυπήσει
Θά πάης άμείως δ,τι ζητήσεις.

Τον άνθρωπο δρόμο έκείνο έπήρα
Σε λίγο τον τόκ, χτυπούσα τη θύρα.
Ένας κείνος ρωτάει—Ποιος είναι;
—Έγώ, μία μικρούλα, κύρια κοίβη.
—Τι θέλεις;—Μιά μαμά περιμένει
Από ρόδα και ήλιο το πρώτο παιδί της
Να γεμίση εύτυχία η ψυχή της.

—Καλά!—Νά σας ζητήσω ήθοα μία
[χάρη...
—Και δυό!—λέει γλυκά το ψεγγάρι.
—Τα μεταξωτά μου αυτά μαγουλά-
[κία

Μου δώσαν τα ρόδα στους κήπους
Ζυμώνενα με μύρα και γάλα,
Και θέλω από σας δυό ματάκια
Δυό μάτια χρυσά και μεγάλα!

—Ω διάλεξε, φτάνει νάγγιγες!
Τών άστρων τα τσίνορα τότε άνοι-
[ξαν
Κι' ήταν, μαμά μου καλή, νάπορησε,
Μέσα ήταν μάτια γαλάζια,
Σκοτεινά, γελασά και με νάξια,
Σκεφτικά, λυπημένα και άλλα
Με κοιτούσαν σοφά και μεγάλα.

Κι' άγγισα! Κι' άθόρυβα φεύγω με βίαση
μήν ξυπνήσω απ' τη χαρά μου την πλάση.
Κι' ύστερα απ' αυτή τη μικρήν ιστο-
[ρία
με ξυπνά της γλυκειάς μου μαμμάς η λα-
[τοσία.

Τών άστρων το φώς, των ρόδων η χάρη
'Ανθούσαν σένα άσπρο μικρό μαξιλάρι...
[ψυχή της

Σάν ήλιο, σά ρόδο το πρώτο παιδί της;
Μετάφρ. ΡΙΤΑ ΑΠΟΤΑΚΗ ΠΑΠΑ

Η ΔΕΣΠΟΙΝΙΣ ΓΙΑΤΡΙΣΣΑ

ΚΩΜΩΔΙΑ ΜΟΝΟΠΡΑΚΤΗ

ΠΡΟΣΩΠΑ

ΑΙΛΑ, 10 ετών } αδελφία
ΜΙΜΙΚΑ, 9 }
ΤΑΚΗΣ, 7 }

Τὸ δωμάτιο τῶν παιδιῶν. Δεξιά ἕνα τραπέζι γεμάτο μολυβένιους στρατιῶτες, ἀριστερά ἕνα ἄλλο τραπέζι, ὅπου ἡ Μιμίκα ἐτοιμάζει τὸ δειλινό τους: τσουρεκάκια, καραμέλλες, φέτες ἀλειμμένες μὲ γλυκό. Μερικὲς καρτέκιες καὶ μιὰ πολυθρόνα ὅπου βρασκεύει ξαπλωμένη μιὰ κούκλα.

ΣΚΗΝΗ ΠΡΩΤΗ

Μιμίκα, Τάκης

Τάκης, παίζοντας μὲ τοὺς στρατιῶτες του.—Προσοχή! Στὰ ἔπλα! Ἐφοδος! Ζήτω ἡ Ἑλλάς!

Μιμίκα.—Καθήμε, Τάκη, τί φωνάζεις ἐτοί; Κουφοί εἶναι οἱ στρατιῶτες σου!

Τάκ.—Ὅχι, μὰ στὸ πεδίον τῆς μάχης, βλέπεις, πρέπει κανεὶς νὰ φωνάζῃ, γιὰ τὸ κρότος τοῦ κανονιοῦ σκεπάζει τίς φωνές καὶ δὲν ἀκούγεται. Ἄμ' φκίναται πῶς δὲν ἔχεις πάει ποτέ σου στὸν πόλεμο!

Μιμ.—Σάμπως ἔχεις πάει ἐσύ!

Τάκ.—Ὅχι, ἀλλὰ ἔχω ἀκούσει. Κι' ἐπειτα ἀπὸ τὰ καταλαβαίνει κανεὶς καὶ μοναχὸς του, μὰ πῶς νὰ τὰ νοιώσετε ἐσεῖς οἱ γυναῖκες. Ὡς τόσο, ἂν ἤθελες, τώρα πῶς ἔστρωσες τὸ τραπέζι, ἔλα νὰ παίξουμε μαζί τοὺς στρατιῶτες. Νὰ κάνουμε τὴ μάχη τοῦ Μαραθῶνος, ἔ, θέλεις;

Μιμ.—Ὅχι, εὐχαριστῶ. Πρῶτα ἀπ' ὅλα στὴ μάχη τοῦ Μαραθῶνος δὲν εἶχαν οὔτε κανόνια οὔτε τουφέκια.

Τάκ.—Καλὲ τί μοῦ λές! Καὶ ἀπὸ πῶς τὸ ξέρεις;

Μιμ.—Τὸ γράφει τὸ βιβλίον.

Τάκ.—Καλὰ, ἄς παίξουμε ὅποια ἄλλη μάχη θέλεις.

Μιμ.—Δὲν ἔχω τώρα ὄρεξη νὰ παίξω, εἶμαι πολὺ στενοχωρημένη.

Τάκ.—Γιατί εἶσαι στενοχωρημένη;

Μιμ.—Γιατί ἡ Τουτούλα μου εἶναι ἄρρωστη.

Τάκ.—Τί εἶναι πάλι αὐτὴ ἡ Τουτούλα;

Μιμ.—Δείχνοντας τὴν κούκλα ἐπάνω στὴν πολυθρόνα.—Εἶναι ἡ κόρη μου, ἡ εἰκοστὴ δευτέρα κό-

ρη μου, πῶς μοῦ χάρισε ἡ θεὸς γιὰ τὰ γενέθλιά μου τώρα καὶ μιὰ βδομάδα. Τὴ βάρφτισα καὶ τὴν ἐβγάλα Τουτούλα.

Τάκ.—Ἀφορμὴ γύρευες γιὰ νὰ φᾶς κουφέτα. Καὶ τί ἔχει ἡ Τουτούλα σου;

Μιμ.—Εἶναι κατακίτρινη καὶ κοίμαται ὅλη τὴν ὥρα. Καθόλου δὲν ἀνοίγει τὰ μάτια της.

Τάκ.—Ὁ! τῆς ἐπλυνες πολὺ τὰ μούτρα καὶ θὰ ξέθαψαν τὰ χρώματά της.

Μιμ.—σηκώνοντας τὴν κούκλα ἀπὸ τὴν πολυθρόνα.—Ὁ! πῶς νὰ τῆς κάνω ἕνα γύρο στὸ περιδῶλι νὰ πάρῃ λίγο τὸν ἀέρα της. Μπορεῖ νὰ τῆς κάνω καλὸ.

Τάκ.—Κι' ἐγὼ θὰ μείνω μόνος μου; Μιμ.—Ὅταν ἡ Αἰλα τελειώσῃ τὸ μάθημά της θὰ ἔρθῃ αὐτὴ νὰ παίξῃ μαζί σου. Ἐκείνης τῆς ἀρέσει νὰ παίξῃ τοὺς στρατιῶτες.

Τάκ.—Ἐλα, Μιμίκα, γι' ἀστείον τὸ λές. Δὲν θὰ μ' ἀφήσης μοναχό μου γιὰ χάρι τῆς κούκλας σου. Τί εἶναι μιὰ κούκλα; Χαρτόνι καὶ πορσελλάνη τυλιγμένα μὲ κουρέλια. Καὶ ἐσεῖς τὰ κορίτσια τίς χαϊδεύετε, καὶ τίς νανουρίζετε καὶ τίς φιλάτε. Ἀηδίζετε ἴσατοι, καϊμένη.

Μιμ.—ἀνανακτισμένη.—Γιὰ νὰ ξέρης λοιπὸν, κύριε, εἶμαστέ λιγώτερο ἀηδία ἐμεῖς τὰ κορίτσια μὲ τίς κούκλες μας ἀπὸ ἐσᾶς τ' ἀγόρια μὲ τοὺς μολυβένιους σας στρατιῶτες, πῶς

καὶ σεῖς τοὺς ἀγαπᾶτε καὶ τοὺς περιποιῶσαστε. Μόνον πῶς ἐσεῖς, στὰν σπᾶσουν οἱ στρατιῶτες ὅσες τοὺς λυώνετε στὴ φωτιά, ἐνῶ ἐμεῖς στὰν σπᾶσουν οἱ κούκλες μας τίς κλαίμε. Ὁρίστε!

ΣΚΗΝΗ ΔΕΥΤΕΡΑ

Μιμίκα, Τάκης, Αἰλα

Αἰλα, πῶς μπαίνοντας ἀκούσε τὴν τελευταία φράση.—Μπράβο, Μιμίκα! Ποῖόν ὑπερκασιζέσαι μὲ τόση θέρμη;

Τάκης.—Τὰ κορίτσια καὶ τὸν ἐαυτό της μαζί, βέβαια, ποῖόν ἄλλον; Δὲν θέλει νὰ παίξῃ μαζί μου καὶ βρῶσκει ἀφορμὴ πῶς εἶναι ἄρρωστη ἡ κούκλα της. Αὐτὰ τὰ κορίτσια! Σουχαμένα εἶναι ὅλα τους, ἐκτός ἀπὸ σένα. Καλὰ πῶς ἤρθες, τώρα θὰ παίξουμε τοὺς στρατιῶτες.

Αἰλα.—Ἀχ, Τάκη μου, ὄχι πιά ἄλλους πολέμους. Σ' ὅλο τὸ μάθημα εἶχα νὰ κάνω μὲ τὴν Ἑλληνικὴ Ἐπαναστάση. Ἀκόμη βουίζουν τ' αὐτιά μου. Ἦρθε ἡ ὥρα νὰ δειλιώσουμε;

Μιμίκα, κοιτάζοντας τὸ ρολόι τοῦ τοίχου.—Ὅχι, εἶναι ἀκόμη τσεσερισήμισυ. Στὶς πέντε θὰ φάμε.

Αἰλ.—Δίκιο ἔχεις. (Στὴν Μιμίκα πῶς νανουρίζει τὴν κούκλα της). Τί ἔχει ἡ κόρη σου; Δὲν εἶναι καλὰ;

Μιμ.—Εἶναι πολὺ ἄρρωστη.

Τάκ.—κοροϊδευτικά.—Ἄν ἦμουν στὴ θέση σου θὰ φώναζα τὸ γιατρό.

Μιμ.—Γι' ἀστείον τὸ λές; Σίγουρα θὰ ὑπάρχουν γιατροὶ γιὰ κούκλες. Ἡ μαμὰ μοῦ ἔλεγε μιὰ μέρα πῶς στὰν ὁ Ἀλέκος ἦταν πέντε ἐτῶν ἔφερε μαζί του ἀπὸ τὴν ἐξοχὴ μιὰ χρυσόμυγα κλεισμένη μέσα σ' ἕνα κουτί ἀπὸ σπέρτα. Τὸ ἄλλο πρωτ' ἡ χρυσόμυγα φαίνονταν ἄρρωστη καὶ δὲν ἤθελε τίποτε νὰ φάῃ. Τότε ὁ Ἀλέκος βρῆκε τὴν εὐκαιρία πῶς εἶχε ἔρθει ὁ γιατρός στὸ σπίτι γιὰ νὰ μᾶς ἰδῇ καὶ τοῦ τὴν ἔδειξε. Γελᾶτε, γελᾶτε, ὁ γιατρός δὲν ἐγάλασε καθόλου. Κοίταξε καλὰ τὴ χρυσόμυγα καὶ τῆς ἔγραψε καὶ μιὰ συνταγὴ. Μὰ στὰν ἔφεραν τὴ μπουκάλια μὲ τὸ γιατρικὸ ἀπὸ τὸ φαρμακεῖο ἡ κακομοίρα ἡ χρυσόμυγα εἶχε κιόλας σφαίσει.

(Διασκευῆ ἀπὸ τὸ Γαλλικὸ)

(Ἀκολουθεῖ)

ΚΙΜΩΝ ΛΑΚΙΔΗΣ

ΕΙΚΟΝΕΣ ΖΩΩΝ ΕΚ ΤΟΥ ΦΥΣΙΚΟΥ

Ἐξοχα σκυλιά καλῆς φάσεως, βραβευμένα σὲ μιὰ ἐκθεσὴ ἀπὸ Λονδίνο.

ΟΙ ΟΡΝΙΘΕΣ ΤΟΥ ΤΑΪΚΟΥΝ

ΚΙΝΕΖΙΚΟ ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑΤΑΚΙ

— Συνέχεια ἀπὸ τὸ προηγούμενο —
Τί κρίμα νὰ βλέπῃ κανένας ἐτοιμοθάνατο ἢ πεθαμένο τὰ ὄρατα ἐκεῖνα πουλιά!

Ὁ Κιν Λόγκ διατάχθηκε ἀπὸ τὸν αὐτοκράτορα νὰ προσκαλέσῃ τοὺς καλύτερους γιατροὺς, τοὺς πιδ σπουδαίους ὀρνιθοτρόφους, μήπως καὶ θὰ κατώρθωνε κανένας νὰ σταματήσῃ τὸ θανατικὸ.

Πραγματικῶς ἦρθαν πολλοί, ἤρθαν σχεδὸν ὅλοι. Ἀλλὰ κανένας δὲν ἔκαμε τίποτα. Κι' ὅταν ὁ Κιν Λόγκ ἀπέλπισθηκε κι' ἀπὸ τὸν τελευταῖο, παρουσιάσθηκε τρέμοντας στὸν αὐτοκράτορα καὶ τοῦ ἐδήλωσε πῶς... κατέθετε τὴν ἐντολή.

Ὁ Ταϊκούν ἔγινε ἔξω φρενῶν.

— Καὶ γιατί λοιπὸν σ' ἔχω πρωθυπουργό; φώναξε: γιὰ τὰ μαύρα μάτια; Κοίταξε καλὰ, ἂν σὲ ὀκτῶ ἡμέρες ἀπὸ σήμερα δὲν βρῆς τρόπο νὰ σταματήσῃ ἡ ἐπιδημία, θὰ σὲ πάφω καὶ θὰ διορίσω στὴ θέση σου κανέναν ἱκανώτερο. Θέλω προπάντων νὰ σωθῇ ἡ ὄρατα μου πλουμιστὴ κόττα. Γι' αὐτὴν νὰ ξέρης, δίνω καὶ τὸ βασιλεῖό μου. Πήγαινε!

Ὁ Κιν Λόγκ ἔσκυψε τὸ κεφάλι καὶ γύρισε στὴν κατοικία του. Ἦταν δυνατὸ σὲ ὀκτῶ ἡμέρες νὰ βρῆ τρόπο νὰ σταματήσῃ ἡ ἐπιδημία; Ὅτι εἶχε νὰ κάμῃ τὸ ἔκαμε: τίποτ' ἄλλο δὲν ἔμενε πιά... Ἄ, ὄχι! τοῦ ἔμενε τὸ χαράκι, δηλαδή ἡ αὐτοκτονία. Ἔτσι συνηθίζεται στὴν Ἰαπωνία. Ἄμα κάποιος ὑπουργός, στρατηγός, τιλοβχος πέσῃ στὴ δυσμένεια τοῦ αὐτοκράτορα, σκίσει τὴν κοιλία του μ' ἕνα μαχαίρι. Αὐτὸ θά῔κανε τώρα κι' ὁ ἀπελπισμένος Κιν Λόγκ.

Φώναξε ὅλους τοὺς ὑπαλλήλους καὶ τοὺς ὑπηρέτες του σὲ μιὰ μεγάλη ἀθροῦσα τοῦ παλατιοῦ του, ἐκάθησε μπροστὰ τους σὲ μιὰ ψάθα, ἀνοίξε τὴ γούνα του καὶ πρόσταξε τὸν μάγειρά του νὰ τοῦ φέρῃ τὴν μεγάλη ἐξουπάδα τοῦ νεαροῦ Κινέζου. Μὴν ἦταν, ἀλήθεια, ἱκανὸς νὰ βρῆ καὶ τρόπο νὰ σώσῃ τίς ὀρνιθες;

— Ἄν τὸ καταφέρῃς αὐτό, τοῦ εἶπε, μοῦ ἔκανένης τὴ ζωὴ. Ἄς ζῆσω ὀκτῶ ἡμέρες ἀκόμα. Ποῦ ξέρεῖ κανένας τί γίνεται!...
Τὴ στιγμὴ ἐκείνη, ὁ μάγειρας, δακρυσιμένος—ἴσως εἶχε τρίψει τὰ μά-

ρακίρι. Συχωρᾶτε με κι' ὁ Θεὸς ὄχωρῶσ' σας!

Γραμματικοί, τμηματάρχες, γραφιάδες, ὀνηρέτες, ἀκούσαν αὐτὰ τὰ λόγια μὲ τὴ μεγαλύτερη ἀπάθεια. Μὰ καὶ βέβαια, ἀφοῦ ὁ Κιν Λόγκ ἐπρόκειτο νὰ παυθῇ, ἦταν ὑποχρεωμένος νὰὐτοκτονήσῃ. Συνηθισμένο πρᾶγμα...

Μόνον ὁ Πιν Χὸ δὲν μπόρεσε νὰ τὸ χωνέψῃ. Αὐτός, ἂν ξένος, δὲν ἤξερε καὶ δὲν καταλάβαινε τὸ ἔθιμον τοῦ τόπου. Ἐπειτα ἀγαποῦσε πολὺ τὸν καλὸν αὐτὸν ἄνθρωπον τοῦ χρωστοῦσε τόσκι. Πῶς μποροῦσε νὰ τὴν ἀφήσῃ νανοῖξῃ τὴν κοιλία του, μπροστὰ στὰ μάτια του, μὲ τὸ πελώριο κοψτερό μαχαίρι πῶς ἔφερε ὁ μάγειρας;...

Ὁ μάγειρας ἐπλησίασε γιὰ νὰ τοῦ δώσῃ τὸ φοβερό του μαχαίρι... (Σελ. 381 στ. γ')

Ἐπλησίασε τὸν Κιν Λόγκ καὶ τοῦ εἶπε σιγά:

— Ἐξοχώτατε, ζῆσε ἀκόμα ὀκτῶ ἡμέρες... Ποῦ ξέρετε τί γίνεται ὡς... αὐριο!

— Τί νὰ γίνῃ, παιδί μου; φηθύρισε ὁ μελλοθάνατος; Ὅ, τί ἔγινε κι' ὡς τώρα...

— Ὅχι! εἶπε ὁ Πιν Χὸ! Ἐγὼ σᾶς ὑπόσχουμαι νὰ βρῶ τρόπο καὶ νὰ σωθῶν οἱ ὀρνιθες τοῦ μεγαλειοτάτου Ταϊκούν!

Ὁ Κιν Λόγκ γύρισε καὶ κοίταξε τὸν Πιν Χὸ μὲ συγκίνηση. Εἶχε θυμηθεῖ τὴ μεγάλη ἐξουπάδα τοῦ νεαροῦ Κινέζου. Μὴν ἦταν, ἀλήθεια, ἱκανὸς νὰ βρῆ καὶ τρόπο νὰ σώσῃ τίς ὀρνιθες;

— Ἄν τὸ καταφέρῃς αὐτό, τοῦ εἶπε, μοῦ ἔκανένης τὴ ζωὴ. Ἄς ζῆσω ὀκτῶ ἡμέρες ἀκόμα. Ποῦ ξέρεῖ κανένας τί γίνεται!...
Τὴ στιγμὴ ἐκείνη, ὁ μάγειρας, δακρυσιμένος—ἴσως εἶχε τρίψει τὰ μά-

τια του μὲ κρομμῦδι—ἐπλησίασε γιὰ νὰ τοῦ δώσῃ τὸ φοβερό του μαχαίρι.

— Βάλε το στὴ θήκη του, τοῦ εἶπε ὁ πρωθυπουργός, καὶ πήγαινε νὰ μᾶς ἐτοιμάσῃς ἕνα μοσχάρσιο κεφάλι μὲ βατραχάκια καὶ χελωνάκια.

Καὶ γυρίζοντας στοὺς ὑπαλλήλους: — Ἐσεῖς, κύριοι, ἐπρόθεσε μ' ἐπισημότητα, νὰ ξανάρθετε μετὰ ὀκτῶ ἡμέρες.

Ἐφυγαν ὅλοι. Κι' ἄμα ἔμεινε μόνος μὲ τὸν πιστό του Πιν Χὸ, ὁ Κιν Λόγκ τὴν ἀγκάλιασε καὶ τὸν ρώτησε:

— Πές μου τώρα, παιδί μου, τί τρόπο βρῆκες γιὰ νὰ γίνῃ αὐτὸ τὸ θαῦμα;

Πῶς εἶχε ταπεινώσει ἡ δυστυχία τὸν ὀπερήφρανο πρωθυπουργό καὶ πῶς τὸν εἶχε ἀλαλιάσει τὸν σοφὸ κι' ἔξυπνο ἄνθρωπον! Ὁ Πιν Χὸ τὸν λυπόταν. Ἀλλὰ τί νάπαντήσῃ στὴν ἐρώτησή του, ἀφοῦ κανένα ἀπολύτως τρόπο δὲν εἶχε βρεῖ ἀκόμη; Καὶ γυρίζοντας φοβισμένα τάχα τὰ μάτια του ἐδῶ κι' ἐκεῖ, εἶπε μὲ καταργαρία:

— Σιωπὴ!... Ἐχετε ἐμπιστοσύνη στὸ δόσκι σας... Ἄν σᾶς πῶ ἀπὸ τώρα τὸ μυστικὸ μου, θὰ... ἐξατμισθῇ!

Ὁ καϊμένος ὁ Κιν Λόγκ ἔσκυψε τὸ κεφάλι καὶ δὲν εἶπε λέξη. Δὲν ἤθελε βέβαια νὰ «ἐξατμισθῇ» ἕνα μυστικὸ πῶς θὰ τὸν ἔσωζε...

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Γ'

Μὲ τὸ «ἀερικὸ» ταχυδρομεῖο

Ὁ Πιν Χὸ κλεισθῆκε στὴν κάμαρά του, στὸ μικρὸ διαμέρισμα πῶς τοῦ εἶχε παραχωρήσει ἀπὸ τὸ μεγάλο του μέγαρον ὁ Κιν Λόγκ, καὶ σκέφθηκε, σκέφθηκε, σκέφθηκε...

Ἐπιτέλους κάτι βρῆκε, πῶς τοῦ φάνηκε καλὸ. Καὶ χωρὶς νὰ χάσῃ στιγμή, ἐκάθησε κι' ἔγραψε τὸ ἀκόλουθο γράμμα:

«Ἐντιμώτατε κι' εὐγενικότατε Σα-Οὐάν.

»Ἐγὼ εἶμαι ἕνας ἀθλιός, ἕνας ἀχάριστος, καὶ σεῖς εἶσθε ὁ καλύτερος ἄνθρωπος τῆς Κίνας καὶ τοῦ κόσμου. Ἐγὼ δὲν εἶμαι ἀξίος οὔτε νὰ λύσω τὸν ἱμᾶντα τῶν ὑποδημάτων σας, καὶ σεῖς εἶσθε τὸ διαμάντι πῶς ἀκτινοβολεῖ στὸ στέμμα τοῦ Ταϊκούν. Ἀλλ' ἄς ἀφήσουμε τῶρ' αὐτὰ κι' ἄς ἔλθουμε σὲ σπουδαιότερα.

»Σᾶς γράφω ἀπὸ τὸ Γιέδο, τὴν πρωτεύουσα τῆς Ἰαπωνίας. (Ἀκολουθεῖ)

ΓΡΗΓΟΡΙΟΣ ΞΕΝΟΠΟΥΛΟΣ

(Παράφρ. ἀπὸ τὸ Γαλλικὸ τῆς Λεϊλά-Κανουμ)

ΣΕΛΙΣ ΣΥΝΕΡΓΑΣΙΑΣ ΣΥΝΔΡΟΜΗΤΩΝ

ΤΟ ΠΑΛΙΟ ΚΑΪΚΙ

Στάσου, διαβάτη λίγο. Μην περνάς διάδρομος από μπρός μου. Κάθισες δύο κοντά σ' αυτό το βράχο για να ακούσης την ιστορία μου.

Νά! τώρα καθώς με βλέπεις κατάντησα σωστό έρπιο. Πέρασαν τα χρόνια της ναύτης μου. Πού νόβλεπες την όμορφη πόλη!... Η ζωή μου μοιάζει σαν τη δικιά σας, τη ζωή των ανθρώπων. Όπως σ' εσάς είναι γεμάτη πίκρες και χαρές, το ίδιο και σ' εμένα. Ήμουν κι' εγώ κατασκευασμένο από γερό δρυίνο ξύλο. Ο καπετάνιος μου, νός κι' αυτός, με είχε κρυφά κημάρι. Η δοξασιμένη γαλανόλευκη σημαία πίσω στην πρόμη μου κινάτιζε περήφανα σά να σούλεγε: Τό πλοίο αυτό είναι το καπταν-Κώστα, είναι το μονάκριβο κημάρι του.

Θυμάμαι ακόμα, καλέ μου διαβάτη τις μαγευτικές φεγγαρόλουπες βραδιές που έσχιζα σαν αλέτρι, περφηνα το θάλασσα. Άκόμα και στις τρικυμιώδεις μέρες, όπου η θάλασσα άγριζε, άφηφούσα τ' άγρια κόματά της σ' όλο μου το με δρυή.

Θυμάμαι ακόμα τα ώρατα τραγούδια των ναυτών ή του αλησμόνητου κι' άγαπημένου μου μούτσου Άντωνή, που καθισμένος πίσω στην πρόμη τραβούσε ψηλά το γλυκό του άμανεδάκι, κι' αυτά όλα μαζί με φχαριστούσαν, μέκαναν πιο εύνητο, πιο άδυσχισμένο...

Άλλά, άλοίμονο, καλέ μου διαβάτη! Τα χρόνια πέρασαν... Δεν είμαι πια τό πρωινό καίκι. Είμαι σακατεμένο δόλοτα. Κατάντησα σωστό έρπιο. Κι' ό άγαπημένος καπετάνιος μου δεν ξέρω τί άπόγειο. Καθώς με βλέπεις τώρα οργισμένο δώ στην άμμουδιά, δεν τον ξανάδα από τον καιρό που μ' άφισε. Ίσως να πέθανε ή πάλι να ζή, με άδαναι γέρος πια κι' αυτός, σακατεμένος από τα βάσανα της ζωής.

Άδριο ίσως, αν θά ξαναπεράσεις, καλέ μου διαβάτη, να μη με ξαναβρής δδω, ούτε και σωστό έρπιο όπως είμαι, αλλά κάτι χειρότερο: Κομματιασμένο, λίγα ξύλα ν' άπομένουν ακόμα. Δεν μ' άφηκε άκόμη λίγο να ζήσω ό ζηλιάρης Χρόνος που όλα τ' άρέσει πάντα στο διάβα του να τα άλλάζει, να τα καταστρέφει, και μιάς τό καθόβια να μιάς χωρήσει από τη γλυκειά μητέρα μας, τη θάλασσα, που μέσα σ' αυτή ζήσαμε...

Συριανός [B]

ΠΑΙΔΙΚΟΝ ΠΝΕΥΜΑ

Άπορία του Κουφιοκαφαλή: — Για ιδέες όσαν σταδίο έγω στον ήλιο ναυρίζω κι' όσαν άφήσω έξω τό σκούρο μου κοστούμι ξεθαωιάζει, έ με τί έξωφρενικά πράγματα είναι αυτά! **Κ. Θ.**

Νίκος: Λοιπόν λές πως ό μπαμπάς σου έχει πενήντα χρόνια που δουλεύει; **Μήτσος:** Ναι, και άκόμη δεν άσπρισε στη δουλειά. **Νίκος:** Θα έχη δυνατή κρήση φαίνεται. **Μήτσος:** Όχι, είναι καρβουνιάρης. **Συριανός**

Η μικρή Λέλα αν και τρέμει δεν άνοει να βγή από τη θάλασσα. — Μά έσύ κρυώνεις, της λέει ή μαμά της. — Έσύ φιας, μαμάκα μου, που δεν μου έκανες ένα χονερότερο μπανιρό, άπαντάει εκείνη. **Σκουρτζής** (Γεγονός)

ΑΠΟΤΕΛΕΣΜΑΤΑ ΤΟΥ 36ου ΔΙΑΓΩΝΙΣΜΟΥ ΞΕΣΠΑΘΩΜΑΤΟΣ ΤΟΥ 1936. [Γ' Ιδς «Διάπλασις» του 1935 φυλλ. 51]

ΕΙΣ ΤΟΝ ΚΑΤΩΤΕΡΟ ΠΙΝΑΚΑ ΤΩΝ ΒΡΑΒΕΙΩΝ ό άριθμός που συνοδεύει κάθε όνομα, σημαίνει πόσα φύλλα εν όψη διέθεσαν ό διαγωνιζόμενος.

ΒΡΑΒΕΙΟΝ ΠΡΩΤΗΣ ΤΑΞΕΩΣ: Άνδρέας Ρούσης 520
ΒΡΑΒΕΙΟΝ ΔΕΥΤΕΡΑΣ ΤΑΞΕΩΣ: Σύλλογος Άρσενειάδων, 338. Δίλιβελ, 312. Διαπλασιακή Συντροφιά, 260. Άγνούλα, 260

ΕΠΑΙΝΟΣ: Σύλλογος Τριελοπαρέας, 247. Σκουρτζής, 208. Φοίβη, 208. Ρουμελιώτικη Παρέα, 208. Κλέφτης του 21, 182. Σύλλογος Άμιλλα, 169. Άστρον της Αύγης, 156. Ειρήνη Εδθυμάδου, 156. Βολιώτικο Κεράσι, 156. Χαρούμενη Συντροφία, 148. Μύρτις, 104. Γεώργ. Ν. Βασιλάκος, 104. Άγγέλω Μιχ. Γόγκα, 104. Αυσόχαρτο, 104. Χιόνι, 104. Φοίβος, 104. Σύλλογος Θελικών Ντέκεκιβ, 104. Γαλαξειδιώτικο Καράβι, 104. Χαμαλιών, 104. Γαρφαλλο, 104. Μπουμπλά, 104. Εδόκια Γ. Οικονόμου, 104. Κίτρινη Άράχνη, 104. Ίουστινιανός, 104. Καλλιόπη Τσούμα, 104. Ίπλότης της Άρτας, 104. Μπετόβεν, 104. Μαθητική Συντροφιά, 78. Ίωάν. Άδαμόπουλος, 52. Άγριόγατος, 52. Ξενιτεμένο Παιρασιώτικι, 52. Μυρέλλα, 52. Μελιστάλαχη, 52. Σίγκφριδ, 52. Γιούντη, 52. Ίω. Π. Γκούμας, 52. Λούλα Α. Δεβετζάκη, 52. Μιράντα Κ. Δεμπών, 52. Άηθανόλαλη, 52. Νεοφραμένη, 52. Μαρία Ζαρταλούδη, 52. Κυκλαμιά, 52. Καστανή, 52. Αίμη Καλαύρια, 52. Σοφία Καλούρη, 52. Μαίρη

Καρτάλου, 52. Παιδί της Άνδριτσωνας, 52. Άσπρο Άραπάκι, 52. Ειρήνη Κασσούλη, 52. Άννα Καραλλωνίτου, 52. Λουλούκα, 52. Τσιγγάνικο Τραγούδι, 52. Πράσινος Γάτος, 52. Πούλια, 52. Μιμόζα, 52. Άγκάθι, 52. Κωνστ. Γ. Κωνσταντινίδης, 52. Εύγενής Ίδωνικόν, 52. Θεοδορούλα Λιόλιου, 52. Ριρή Κ. Μαγουλά, 52. Σπυρ. Μακρής, 52. Χαραυγή, 52. Έπαμ. Άθ. Μάρκουφ 52. Άλκων του Ίονιου, 52. Σοφία Ο. Μπαμύχα, 52. Σύλλογος Μυστηριωδών, 52. Πέτρος Ο. Νατίσης, 52. Εθαγγέλια Νάση, 52. Έρσίνη, 52. Ντέκεκιβ Χ. 52. Μαργαρίτα, 52. Χιωτοπούλα, 52. Μαρία Ι. Παντελάκη, 52. Μαρία Σ. Παπαηλιού, 52. Έλένη Β. Παπά, 52. Καραμύδιος Γάτος, 52. Σκόρπια Ροδοπέταλα, 52. Μεροσεντές, 52. Νικόλ. Ε. Σαλατέλης, 52. Εύθυλια, 52. Χιραιρινός, 52. Νινούλα, 52. Γαλάτιος Σπινθήρ, 52. Άργύριος Στραίνιας, 52. Άγνη Γ. Σερφίκου, 52. Εύάγγελος Α. Τσομόπουλος, 52. Λάτσης του Βονουή, 52. Έλληνικός Άετός, 52. Άθ. Φωτιάδης, 52. Παιδί της Ζούγκλας, 52. Εανθούλα Α. Χουρμούζιου, 52. Κήποιος, 26. Φεγγοβόλο Άστέρι, 26. Ήλιος Κρίστης, 26. Γελασινα, 26. Άσύλληπτος, 26. Χρ. Α. Παπαλεωνίδου, 26. Στέφανος Τιμής, 26. Τρελλά Νεότης, 13.

ΣΗΜΕΙΩΣΕΙΣ
ΕΙΣ ΟΥΔΕΝΑ θάποσταλούν τα βιβλία του βραβείου, εάν δεν όρσει και ζητήσει αυτά ό ίδιος ό βραβεύμενος, έκτός των τού όρους της προκηρυσίας, εν των δημοσιευόμενων εις τα νεώτερα φυλλάδια τιμοκαταλόγων των τόμων της Διαπλάσεως και της Βιβλιοθήκης της και υπολογίζου αυτά με τας έκαι όριζόμενας τιμάς. Τον υπολογισμόν δε της αξίας του βραβείου πρέπει να κάμη έκαστος κατά τους όρους του 36ου Διαγων. Ξεσπαθώματος, (ιδε Όδηγόν Συνδρομητού Κερ. Α' § 85, σελ. 9 και καθέξης).

ΠΑΡΑΚΑΛΟΥΝΤΑΙ οι λαβόντες Α' και Β' Τάξεως βραβείον να στείλουν τας φωτογραφίας των να δημοσιευθώ. Όσοι είχαν στείλει φωτογραφίαν των και δημοσιεύθη, πρέπει να στείλουν νέαν.

ΟΙ ΣΥΛΛΟΓΟΙ δικαιούνται νάντιπροσωπευθώ εις τό Ξεσπαθώμα διά μιάς μόνον έκαστος φωτογραφίας, είτε του Προέδρου, είτε άντ' αυτού, ενός μέλους του Συμβουλίου.

ΕΥΣΗΜΑ άπενεμήθησαν εις έκαστον των διαγωνισθέντων άνάλογως των διατεθέντων όπ' αυτού φύλλων. ήτοι εν Εβσημον διά κάθε 25 φύλλα ή κλάσμα αυτών.

Τά Εβσημον των Συλλόγων δεν διανέμονται εις τα μέλη άνήκουν εις τους Συλλόγους.

ΕΛΛΗΝΟΓΡΑΦΙΑ ΤΗΣ ΔΙΑΠΛΑΣΕΩΣ

Άθήναι, 28 δδδς Εύεπιίδου την 21 Σεπτεμβρίου 1937

ΤΟ έρχόμενο φυλλάδιο, πρώτο του Όκτώβρη, θα είναι δωδεκάσέλιδο. Σ' αυτό θάρχισα και τό καινοόργιο παραμύθι της κυρα-Μάρθας για τ' άγαπημένα μας μικρά παιδιά, «**Η ιστορία του Πιτσιρίκου**». Σήμερα, καθώς βλέπετε, δημοσιεύονται και τόποτελέσματα Ξεσπαθώματος του 1936. Είμαι πια ένήμερη, δεν μένουν δηλαδή παρά τόποτελέσματα του φετινού, που θα δημοσιευθώ σ' εν' από τα πρώτα φυλλάδια του 1938.

Αυσόχαρτο, τις έχω κι' αυτές τις εικόνας. Θυμώμαι πως μία μόνο μου φάνηκε άκατάλληλη. Οι Άλλες βρίσκονται στο συρτάρι που φυλάγω εικόνας και παίρνω κάθε φορά δσας μου χρειάζονται. Αν έχης, στείλε κι' άλλες.

Χιόνι, ό κ. Φαίδων σ' εύχαριστεί πάρα πολύ γ' αυτά τόποτελέσματα που γράφουν για τον «Κακό Άρμό». Στο συστημένο σου θάπαντησόν άμα τό έκτελέσω.

Σιμόν, αυτό, καθώς θα είδες σου ένεκρίνα. Χαίρω πολύ για τη γρηγορία και σ' εύχαριστώ που θα ήρθος και σόλλογο για τό διάθεσή μου. Η οικιογένειά σου κατάνηκε από τη Ζάκυνθο.

Κ. Γεωργαυλή—αν έδιάβασα καλά τ' όνομά σου—που μου γράφεις από την Άλεξάνδρεια σ' εύχαριστώ για τό καλό λάγια, καθώς και ό κ. Φαίδων. Περιμένω να έγγραψής και συνδρομητής για τό 1938. Τότε θα μ' άπορής να μου στέλλης και διηγήματα για τη Σελίδα.

Άδρα του Άπόλλωνος, Σταυρόλεξα δεν δημοσιεύω, πρώτο γιατί θα έπικαναν πολύ τόπο, και δεύτερο γιατί θα έπικε να τα σχεδιάζει τεχνίτης, να τα φωτογραφή ό ταυτογράφος για να γίνονται κλισέ, δηλαδή μεγάλη φασαρία. Και στις Συλλογές Άοκήσιων που έχω λάβει: άπάρχουν πολλά Σταυρόλεξα: αλλά δεν θα δημοσιεύω κανένα.

Έεα, με χαρά έλαβα γράμμα σου, που είχα τόσον καιρό. Άνανέωσα τό ψευδώνυμό σου με τό αντίκτυπο των «ορανοκατέβωτων» βραβείων σου. Είπα κι' τί ώρατα πέρασες στην Κέρκυρα. Τώρα θά μου γράψης; **Ήλέκτρα Κοκνήβα**, με πολύ ενδιαφέρον διάβασα τό συμπόνημα σου σ' αυτά τρία χρόνια που δεν μου έγραφες, και με χαρά είδα την επανόρθωση των αποτυχιών. Δεν άμφισβώλω πως θα κάμης λαμπρές σπουδές στη Σχολή που πηγαίνεις τώρα. Έλπίζω να μου γράψης συχνά, αλλά να πάρης και ψευδώνυμο.

Και σ' ό, **Ρυτοδάκι**, είχες πολόν καιρό να μου γράψης. Ναι, ή αρχή είναι πάντα δύσκολη, μά να που έκαμες τώρα την αρχή... Θα είδες την έγκριση του ψευδώνυμου σου. Στο μέτρομα των στίχων μιάς στήλης περιλαμβάνονται κι' οι επικεφαλίδες (τίτλοι) ός ένας στίχος καθ'εμά. Άλλά κι' ή μεγάλη ακρίβεια δεν είναι άπαραίτητη. Θα μου γράψης π. χ. «από 340 στίχοι λείπει ή λέξις δένια». Αν έγω τόν έχω μετρήσει 360, δεν έχω καμιά σημασία. Η λέξη μόνο να είναι σωστή.

Φαντάζομαι, **Αυδία**, τί ώρατα που θα περνούσες εκεί. Άλλά μπορούσες να μαινεγς για πάντα; Άφνειο δά πως κι' ένα μήνα αν έμεινες ακόμα, θα βαρίσσουν και θάβελος να γυρίσης. Πολύ μ' εύχαρίστησε τό γραμματάκι σου.

Μαργαρίτα Τρελλά, να πάρης την «Άνθολογία» που έούθησε σε προηγούμε-

νο φυλλάδιο, Έκει θα βρής άπειρα ποιήματα που θα μπορούσες να διαβάσης και να άνοήσης. Όσα πάλι ιδής άπ' την αρχή πως δεν τα έννοεις, τάρνεις γι' άργότερα. Τό βραβείο σου έλα καλύτερα να τό πάρης από τό γραφείο μου.

Άθος Αύγης, στο έβης τό Δημοτικό θα είναι ταρτάξιο και τό Γυμνάσιο δικτάξιο, άρα δεν θα άπάρχη Ε' και Σ' Δημοτικού παρά θα είναι ή Α' και Β' Γυμνασίου. Έννοείται πως τό πολύ φτωχά παιδιά θα περιορίζονται στις τέσσερις τάξεις του Δημοτικού, που θα είναι δωρεάν, γιατί δεν θα μπορούν να πληρώνουν διδάκτρα Γυμνασίου.

Δεν μπορώ νάπαντησόν σήμερα σ' άλλους, γιατί έχω και να δημοσιεύσω και πολλές Άπορρίψεις.—**Τσιγάνο, Δοξασιμένο Άκρωτήρι, Οπιάδ Άμερικανισμοί, Κυματίζουσα Κωνσταντινούπολη, Άγρόμπελη, Νιόλα, Περιγλισσοσά των Δολλοριών, Σανθή Ύδασιπούλα, Μύρτα Φλώρη, Γαλαξειδιώτικο Καράβι, Χαλιουδιώτισσα και Τσιγγάνικο Βιολί**, καλό μου παιδί, και τό δικά σ' άρατάτα γραμμάτα διάβασα μ' εύχαρίστησα, έξετέλεσα τις παραγγέλεις σου, σ' εύχαριστώ για όλα και περιμένω να μου ξαναγράψετε.

Παρακαλώ πολύ όσους χρωστούν τη συνδρομή τους να τη στείλουν τό γρηγορότερο. **Άς έχουν όπ' όψει τους, ότι οι συνδρομές αυτές είναι ό μόνος μου πόρος ή καθυστήρηση έπομένως δυσκολεύει πολύ τό έργο μου που άπαιτεί όχι μόνο μεγάλους κόπους, αλλά και μεγάλη έξοδα.**

ΓΙΑ ΤΗΝ Σ. Σ. Σ.

Άπορρίπτονται: «Έχτες άργά» της Χιωτοπούλας. Πάρα πολύ άισθηματικό. Τς υπερβολές πρέπει να τις άποφεύγουμε σ' όλα, ακόμα και στην άγάπη που μπορεί νάχουμε για ένα φίλο ή μια φίλη.—«Ένα γράμμα» της Ίδας. Τήν ίδια υπερβολή βρισκω και σ' αυτό. Και μιά άδόκιμη φράση: «τό φαγάρι προβάλλει **άθροβα**». Δεν στέκεται. Γιατί ποτέ τό φαγάρι δεν άναι όθροβο όταν προβάλλη, όπως ένας άνθρωπος που πότε μπορεί να κινή και πότε όχι, κατά βούληση.—«Πώς κινώνου τα κορόιβα» της Πέλειος των Όνειρών. Νόστιμη ιστορία: αλλά έπικε να γραφή σύντομα, μόνη της, χωρίς την πολυλογία έκαινη της αρχής για τη μελέτη του καλοκαιριού. Γιατί καμιά σχέση δεν έχω αυτή με τό επίσημο των κορόιβων.—«Τό άγαλμα του Μισούλη» του Συριανού. Γράμμα γενικά κατώτερο του θέματος. Μερικά πολιτικά παρακινδυνωμένα. Και μιά υπερβολή: ό Φαίδης με τό άγαλμα του Διός. (Τό άλλο έγκρίνεται. Μερικές περικοπές που θέλει, θα τις κάμω έγω).—«Μιά άδικη τιμωρία» της Άφροσύνας. Σέβω, άγάπια, τους γονείς σου και τους διδασκάλους σου. Πώς μπορεί να έγκριθί κομμάτι, όσο καλογραμμένο κι' αν είναι, που παρασταίνει τό σ' άχρημα μιά καθηγήτρια;—«Ένα φτωχό πουλάκι» του Λόντριν. Άτεχνη σύνθεση. Θα γίνονταν καλύτερα, αν άρχιζε από εκεί που τό πουλάκι διηγείται την ιστορία του, και σ' αυτήν περιοριζόταν τό σύνολο.—«Στήν Έκθεση του Ζακπελιού» της Μικρής Αιδής. Ό τίτλος δεν έχω καμιά σχέση με τό θέμα. Στην αρχή βλέπομε την περιγραφή ενός μόνο πτηνίου, και ύστερα όλα τό ενδιαφέρον περιορίζεται στο

επισκόπιο της μικρής δουλειάς, έπικνω στο όποιο γίνονται διάφορα σχόλια και φιλοσοφικές σκέψεις. Κομμάτι γραμμένο χωρίς κανένα σχέδιο και αήρμό.—«Άνθρωπινή σκληροκαρδία» του Ζαρητόδου. Πάρα πολύ τραγικό. Έπάρχουν πραγματικά τόσο άπάνθρωπα παιδιά ή μήπως είναι υπερβολικά αυτά που γράφει ό φίλος μας; Έράψω άρκετά ζωντανά, άλλα γλώσσα άνώμαλη και ήρος δημοσιογραφικό. Και μιά παρατήρηση: Τά ζώα δεν κλαίνε, ή το πολύ λυγίστα κλαίνε χωρίς δάκρυα. Πάντως ή βάση του κομματιού είναι καλή και αν ήταν γραμμένο πιο άπλα και πιο φυσικά, θα μπορούσε να δημοσιευθί.—«Μετάνοια» του Τάρεβιτς, κι' αυτό τραγικό, περισσότερο από τό πρώτο, μά όλα τα έλαττώματά του, σ'ά όποια μπορεί κανείς να προσθέσει κι' έναν άκαιρο λυρισμό, και χωρίς κανένα από τα προτερήματα έκείνου.—«Μέλλον» του Γ. Φ. Σ. Άκατάλληλο για τη Σ. Σ. Σ. Γεμάτο υπερβολικό λυρισμό και φαντασία.—«Ό θάνατος και ή λαίμαργια» του Μινκοφ Φοιτητή. Πολύ μακάβριο. Η μετάφραση καλή. Τό δεύτερο του ίδιου στέλλεται άντικανονικά και είναι γνωστότατο και γραμμένο σε σχολαστική γλώσσα.—«Νά έπιδάλλη την δάκτυλη των ποιών...», «ό υίος του φρονεβέντου», «ότα οι άφημερικές δεν μεταχίρζονται πια αυτή τη γλώσσα.—«Τό ταμπι τό σταφυλιό» του Δοξασιμένο Άκρωτήρι. Καλό τό θέμα αλλά ή μετάφραση ύστερη πολύ.—«Η άνοιξη» της Σανθής Μεράδης. Παράκαιρο, άτεχνο.—«Υπό κράτησιν» της Α. Μ. Ένα άτομικό επισκόπιο χωρίς εύρύτερο ενδιαφέρον. Γράμμα πολύ ισχυρό.—«Άπονη θάλασσα» του Ύδασιπούλου. Θέμα κοινότατο, φράσεις καινώτατες, δημοικαταληγές φτωχές όσο παίρνει, πολλή ρητορεία.—«Ό Έρμής του Πραξιτέλους» του Πιτσιρίκου. Τό αντίκρουμα άπ' τό μοναδικό αυτό άριστοόργημα του Πραξιτέλη ένέπνευσε, είναι ή άλληθια, πολύ άρκετες σκέψεις σ'όν νεαρό μας φίλο, αλλά δεν μπόρσε να τις διατυπώση όπως έπικε και τό ποιήμα του ύστερη σε πολλά και είναι καλό μεγάλο για την Σ. Σ. Σ., έννεά δλόκληρα τετράστιχα. Πάντως ό Π. είναι άξέπικνος για την προσπάθειά του.—«Χωρισμός» του Άεροσυλλέκτη. Πολύ θλιβρό, πολύ προσωπικό, δεν έχω καμιά άνάπτυξη. Και μιά έδήγηση, για τό «Άεροσυλλέκτη», αλλά και για όλους τους άλλους που δεν έχου ίσως καταλάβει: Τά φηγία Α, Β, Γ, που μπαίνουν όπλα στο ψευδώνυμο, κάτω από κάθε δημοσιευόμενο κομμάτι, δεν σημαίνουν ότι τό κομμάτι αυτό είναι τό πρώτο, τό δεύτερο ή τό τρίτο του ίδιου που δημοσιεύεται, αλλά άποταλούν, σαν να ποδμε, τη βαθμολογία του. Έτσι [Γ] παίρνουν τα πρώτολα, αυτά που δημοσιεύονται για άναόρρηση, [Β] τα σχετικώς καλά, και [Α] τα έξαιρετικώς καλά, τα έξαιρετικώς κομμάτια. Κι' αυτό γίνεται για να καθοδηγηθώ και τα παιδιά που γράφουν στη Σ. Σ. Σ., και έννεα που τη διαβάζουν, και να μπόρουν να συγκρίνουν τα διάφορα κομμάτια μεταξύ τους και να έβρουν πιο είναι τό είδος που πρέπει να προτιμώ και πως πρέπει να διατυπώνουν τις ιδέες τους.—Θά έξακολουθώσω.

Η Διαπλάσις άσπάξεται τους φίλους της: **Κρητικοπούλα** (έστειλα 10 τετράδια) **Μινάλα** (έξάνστελα τό 38ον) **Νίνα Βαλετόπουλου** (έστειλα και Γρίφους κι' ό,τι άλλο θέλεις μπόρεις να μου στείλεις) **Λοχαγόν Ριχτόφον** (έστειλα 4 τετράδια) **Φράυ** (χαίρω πολύ, θα είδες

